

Rzym, 13–16 stycznia 2011 r. Kapelani więzień z Europy stanowią część Międzynarodowej Komisji Katolickich Kapelanów Więzień (I.C.C.P.P.C). Tegoroczny Kongres Kapelanów Więzień miał na celu: 1) zmianę struktur i utworzenie regionów w Europie, 2) przygotowanie do światowego Kongresu, który odbędzie się w dniach 27.08. – 01.09. 2011 roku w Yaounde w Kamerunie (Afryka). W spotkaniu wzięło udział 18 przedstawicieli z różnych państw europejskich: Francji, Włoch, Belgii, Holandii, Anglii, Walii, Szkocji, Słowenii, Albanii, Austrii, Szwecji, Polski, Białorusi, Ukrainy, Malty i Libanu (kraje arabskie). Wśród nas był obecny przedstawiciel Watykanu i opiekun duchowy Kongresu J.E. Ksiądz Biskup John Brain ze Szkocji. Prowadził spotkanie dotychczasowy przewodniczący (prezydent) światowej Międzynarodowej Komisji Pan Christian Kuhn z Austrii. Większość kapelanów więzień w Europie - to księża i zakonnicy, ale w Austrii, Belgii, Holandii są to osoby świeckie.

†

Międzynarodowa Komisja Katolickich Kapelanów Więzień sięga korzeniami Kongresu, zorganizowanego poprzez Sekretariat Stanu, przyszłego papieża Pawła VI w Roku Świętym 1950 w Rzymie. Kolejne kongresy odbywały się co 4 lata. Ich celem było wspieranie kapelanów więzień i przyczynianie się do coraz większego uświadamiania tego, czym jest duszpasterstwo więzienne. Komisja, która zebrała się w 1972 roku w Rzymie, opracowała Statut i Dokumenty (Akty prawne). W 2007 roku w skład Komisji wchodziło ponad 100 państw całego świata. Komisja stała się największym katolickim forum troski duszpasterskiej o więźniów.

Z okazji Jubileuszu 2000 Roku 9 lipca Ojciec Święty Jan Paweł II wystosował przesłanie o Jubileuszu w więzieniach na całym świecie. Od 2000 roku Komisja otrzymała osobowość prawną i weszła w skład Organizacji Narodów Zjednoczonych. Każdego roku z jej ramienia jest przygotowywane spotkanie poświęcone problemom narkomanii i przestępczości nieletnich. Komisja współpracuje z ONZ w omawianiu i zapobieganiu takim zjawiskom, jak handel ludźmi, stosowanie tortur, samobójstwa.

Na tegorocznym Kongresie wiele uwagi poświęcono dzieleniu się doświadczeniami i pracy duszpasterskiej kapelanów więzień w różnych krajach Europy. W krajach skandynawskich (w większości protestanckich) dla chętnych więźniów w więzieniach są przeprowadzane ćwiczenia duchowe św. Ignacego Loyoli, którego styl życia i reguła zakonna cieszą się wielkim powodzeniem. W Wielkiej Brytanii niekatolicki kapelan mają pozwolenie od władz więziennych

zapoznawać więźniów z magią i zwyczajami pogańskimi, które są uważane za religię. Według prawa, w Zjednoczonym Królestwie kapelanami mogą być tylko duchowni anglikańscy. Wyjątek stanowią kapelani katoliccy, którzy troszczą się o los więźniów po odbyciu przez nich kary. Wolontariusze świeccy po trzechmiesięcznym kursie w 6-osobowej grupie opiekują się każdym eks-więźniem przez okres 4 – 5 miesięcy, utrzymują z nim stały kontakt do czasu, kiedy znajdzie zatrudnienie. Parafia staje się jakby dużą rodziną, która przyjmuje "gości" i skutecznie pomaga im wrócić do społeczeństwa.

Jeden z kapelanów, który jest kapłanem i psychoterapeutą, zauważył, że w mózgu człowieka, który popełnił przestępstwo, zachodzą fizjologiczne zmiany prowadzące do degradacji (zniszczenia człowieczeństwa). I odwrotnie – jeśli dziecko jest kochane, to ta część mózgu, która jest odpowiedzialna za uczucia wyższe, rozwija się pozytywnie. Miłość jest kluczem do pełnego rozwoju człowieka, w którego mózgu dokonują się pewne zmiany fizjologiczne. Rozwój osoby i duchowość idą razem. Nie wystarczą modlitwy, jeśli nie staram się poznać drugiego człowieka. Poznanie bliźniego jest podstawą do okazania duchowej pomocy. Uczucia ludzkie, przede wszystkim miłość, leczą osoby poranione (ofiary). Jakże często ofiary stają się przestępcami. Na przykład, skrzywdzone seksualnie dziecko może w wieku dorosłym popełnić także przestępstwo. Człowiek kochany ma szansę się zmienić. Koniecznym więc warunkiem do pracy z więźniami jest studium pedagogiki i psychologii.

Na uwagę zasługuje sytuacja więziennictwa w Belgii i Holandii, gdzie jedna na trzy osoby uważa się za niereligijną. Według nowego prawa, każdy może wyznawać swoją filozofię. Jest siedem uznanych przez państwo religii. Oprócz tradycyjnych, istnieje również laickość (świeckość). Państwo wynagradza równo wszystkich kapelanów, w tym również tych, którzy wprowadzają laickość (neopogaństwo). W związku z tym niektóre kaplice zamieniono na sale rekreacyjne i sportowe. Odpowiedzialni za kult opracowali program międzyreligijny i filozoficzny, który w przyszłości ma stać się modelem dla całej Europy.

W więzieniach większości krajów Europy są kaplice lub miejsca przeznaczone do kultu, w których gromadzą się wspólnoty chrześcijańskie pod przewodnictwem kapelana.

Inną praktyką zasługującą na uznanie jest angażowanie więźniów do niesienia pomocy ludziom niepełnosprawnym, pielgrzymowanie do sanktuariów, pomoc w hospicjach osobom umierającym, jak to czynią w Polsce.

Wielkie zainteresowanie uczestników konferencji wzbudziła działalność ks. Kazimierza Żylisa, wieloletniego kapelana więzienia w Grodnie. Ten temat z pewnością zasługuje na poświęcenie mu oddzielnej uwagi.